

JEROEN WINDMEIJER
TJARCO EVENBOER

REVOLUTIE

Een revolutionaire vondst. Een meedogenloze achtervolging.
Een levensgevaarlijke zoektocht naar een eeuwenoud geheim.

THRILLER

1

‘Ik loop nu toch al een tijdje mee,’ zei de verkoper van de Amsterdamse boekhandel, ‘maar dit heb ik nog niet vaak meegemaakt.’ Hij duwde met zijn rechterwijsvinger het dunne, zilverkleurige montuur van zijn bril met de kleine, ronde glazen iets omhoog. ‘Bij een Karin Slaughter, een Jens Vern of een Lucas Rijneveld, oké, maar bij een non-fictieboek als dit...’

Simon Ryevaar keek even op en zag de lange rij klanten die tot aan de roltrappen achter in de winkel geduldig op hun beurt wachtten. De sfeer was ontspannen, veel mensen waren met elkaar in gesprek geraakt, een rustig geroezemoes vulde de ruimte. Annabel pakte van de rap slinkende stapel een nieuw exemplaar van *Het christendom – hoe de Romeinen een heidense religie maakten van de Jood Jezus* en schoof dat opengeslagen naar haar vader toe. Een medewerkster kwam aangelopen met een toren nieuwe boeken die zo hoog was dat haar hoofd erachter verborgen ging.

In zijn nieuwste, populairwetenschappelijke boek toonde Simon aan hoe de christenen in het Romeinse Rijk van de Joodse rabbi Jezus een universele verlosser hadden gemaakt. Critici prezen de vlotte pen waarmee Simon ingewikkelde theologische kwesties ook voor leken inzichtelijk maakte.

‘Ik ben net zo verrast als jullie door het enorme succes,’ zei Simon tegen de verkoper. ‘Het is ongekend; al drie maanden hoog in de Bestseller Top 60, en ook de Engelse en Duitse vertalingen zijn een groot succes.’

‘Je bent nog populairder dan Jezus zelf,’ zei Annabel, en ze moest zelf het hardst lachen. Zijn vierentwintigjarige dochter zag er casual uit in haar *flared jeans*, een eenvoudige witte blouse met daarop een getailleerd colbertje. Haar halflange blonde haar, met slag erin, viel tot net over haar schouders.

Simon grinnikte. ‘Pas maar op,’ zei hij. ‘Straks gaan ze overal mijn boeken verbranden.’ Hij boog voorover en streek kort met zijn hand door zijn grote bos krullen, die steeds meer grijze haren was gaan bevatten. Aan de volgende klant, een oudere dame, vroeg hij welke naam hij in

het boek moest schrijven. Vervolgens schreef hij een korte wens op het schutblad, ondertekende deze met zwierige letters en overhandigde het boek aan de vrouw.

In de trein terug naar Leiden zat Annabel tegenover hem, naast hem lag de grote bos bloemen die hij van de boekhandel had ontvangen. De boekenbon van vijftig euro had hij zoals altijd aan zijn dochter geschonken. Simon tuurde naar buiten, waar op dit moment een rij flats in Amsterdam-West aan zijn gezichtsveld voorbijtrok.

‘Toch weer langer gebleven dan je had afgesproken, pap.’

‘Ach, ja, sorry,’ zei Simon. ‘Al die mensen zijn speciaal voor mij gekomen. Ik kan ze moeilijk teleurstellen, toch? En ik vind het ook echt heel erg leuk om te doen.’

Een jongeman die door het gangpad liep hield abrupt halt. ‘Ah,’ sprak hij verheugd, terwijl hij naar Simon wees. Zijn wijsvinger ging een paar keer op en neer, alsof hij hem wilde waarschuwen. ‘U bent die ene schrijver, toch?’

‘Ik ben die ene schrijver, ja,’ zei Simon, toch een klein beetje op zijn hoede. Op dit moment zat hij niet te wachten op een theologische discussie over zijn boek.

‘Ik zag uw optreden bij Eus’ Boekenclub,’ ging hij verder. ‘Erg leuk, ik heb het boek meteen aangeschaft en gelezen, geweldig.’

‘Dank je wel.’

‘Ga vooral zo door,’ zei de man. Hij stak beide duimen omhoog, waarna hij zijn weg vervolgde.

‘Je bent écht een bekende Nederlander aan het worden,’ zei Annabel, en ze lachte.

‘Ach, voorlopig kan ik volgens mij nog gewoon over straat.’

De trein passeerde met grote vaart Station Lelylaan.

‘Weet je trouwens al wat je van die bon gaat kopen?’ vroeg Simon.

Annabel wierp haar handen in een zogenaamd wanhopig gebaar in de lucht. ‘Mijn verlanglijst is zó lang, en wordt alleen maar langer. Maar ik ben bang dat het gaat zoals altijd: ik neem me voor een ontspannende roman te kopen, maar loop dan toch de winkel uit met een studieboek voor mijn eindschiptie.’

‘Hoe staat het daarmee?’

‘Wat zal ik zeggen... Komt uiteindelijk wel goed.’

Simon glunderde. Hij vond het stiekem heel leuk dat de appel niet ver

van de boom was gevallen. Annabel studeerde Religiewetenschappen aan de Universiteit van Leiden en zat momenteel in haar laatste jaar. Simon was bovendien trots op hoe zijn dochter haar leven weer op de rit had gekregen. Ze was enkele jaren in de ban geweest van een charismatische leider van een eindtijdsekte. Na haar breuk met het geloof volgde een heftige periode waarin ze moest ‘deprogrammeren’ van alles wat er in de sekte in haar hoofd was gestopt. De keus voor haar studie was uiteindelijk niet moeilijk geweest: juist door haar eigen ervaringen wilde ze de fundamenteën van het christendom kritisch onderzoeken.

‘Kijk eerst even in mijn boekenkast,’ raadde Simon haar aan. ‘Het zou zonde zijn iets te kopen wat we al in huis hebben.’

Annabel wilde iets antwoorden, maar Simons telefoon ging. Hij pakte hem uit de binnenzak van zijn colbertje.

‘Wie is het?’ vroeg Annabel.

‘Een onbekend nummer. Uit het buitenland zo te zien; het begint met negenendertig.’ Hij legde de telefoon op het smalle tafeltje bij het raam.

Razendsnel zocht Annabel op om welk land het ging. ‘Dat is Italië,’ zei ze. ‘Neem je niet op?’

De ringtone hield op. Simon schudde zijn hoofd. ‘Als het belangrijk is, bellen ze vast nog wel een keer.’

Simon had de zin amper uitgesproken of de telefoon ging opnieuw.

‘Misschien is het een televisieprogramma,’ zei Annabel, ‘en wordt dit je grote doorbraak in Italië. Dan kun je een villa in Toscane kopen met een groot zwembad ernaast.’ Met beide wijsvingers wees ze naar zichzelf. ‘En als je dan nog iemand zoekt om je koffer te dragen...’

‘Ik zal erover nadenken,’ zei Simon grijnzend.

Annabel balde haar rechtervuist triomfantelijk.

De ringtone van de telefoon klonk nog steeds. Met lichte tegenzin nam Simon op. ‘Met Ryevaar.’

‘Goedenavond, sorry dat ik u stoort,’ klonk de sonore stem van een man. Hij sprak Engels met een sterk Italiaans accent. ‘Spreek ik echt met de heer Simon Ryevaar, de beroemde auteur?’

‘Zo beroemd ben ik nou ook weer niet,’ antwoordde Simon relativerend.

‘U bent te bescheiden,’ zei de man.

‘Eh... Met wie spreek ik?’

‘Ah, hoe onbeleefd van me, mijn excuses. Mijn naam is Giacomo

Fratello. Ik heb uw boek gelezen, in het Engels vanzelfsprekend, en ik vond het in één woord fantastisch.'

'Dank u wel,' zei Simon. 'Maar als u een interview wilt, kunt u dat het best afstemmen met mijn uitgever.'

'Vraag hoe hij aan je nummer komt,' fluisterde Annabel er dwars doorheen.

Simon knikte. 'Hoe komt u eigenlijk aan dit nummer?'

'Ik heb op internet gezocht en vond uiteindelijk uw nummer op een contactlijst van de European Association for Biblical Studies van enkele jaren geleden. Ik heb iets ontdekt, meneer Ryevaar. Iets groots.'

'En wat hebt u dan precies ontdekt?' vroeg Simon.

Annabel liet zich achterovervallen en rolde met haar ogen. Met haar hand maakte ze het gebaar van 'afkappen'.

Het was een nadeel van zijn plotselinge bekendheid: Simon werd te pas en onpas benaderd door mensen die meenden een of andere ontdekking te hebben gedaan. De ene keer was het iemand die een mystiek verband had gevonden tussen de bouwers van Stonehenge en de tempel van Salomo, de andere keer meende een amateurhistoricus de geheimen van de Tempeliers definitief te hebben ontrafeld. Simon had enkele weken geleden zelfs een mail gekregen van iemand die beweerde dat de exacte locatie van Jezus' graf via een visioen tot hem was gekomen. Het waren zonder uitzondering mannen die contact zochten, en dat wat ze ontdekt meenden te hebben was vrijwel altijd fantasierijk, vergezocht of klinkklare onzin. En die zeldzame keren dat het historisch gezien wél hout sneed wat mensen beweerden, vertelden ze Simon niets nieuws.

'Ik kan u dat niet over de telefoon vertellen,' zei Giacomo. 'Het is echt van het allergrootste belang dat we op een zo kort mogelijke termijn...'

Simon onderbrak hem. 'Kunt u mij een mail sturen? Ik geef u even aan mijn secretaresse, dan handelt zij het verder af met u.'

Annabel kreeg pretoogjes. Ze veerde op en nam de telefoon van haar vader over. Zeer professioneel en met een overdreven bekakt accent gaf ze de Italiaan het mailadres van haar vader, waarna ze hem vriendelijk bedankte en de verbinding verbrak. 'Kijk, zo doe je dat,' zei ze, terwijl ze de telefoon met een grote grijns teruggaf.

'Heel goed,' zei Simon. 'Bij dezen ben je aangenomen om mijn koffers te dragen.'

2

In Rome was de avond gevallen. Langzaam trok de dieppaarse kleur weg uit de lucht. De eerste sterren fonkelden als haperende lampjes. Jarod nam een diepe hijs van zijn sigaret en blies de rook vergenoegd uit. Vanuit zijn stoel voor het open raam had hij een fantastisch uitzicht op de eeuwige stad die aan zijn voeten lag. De ontelbare lichtjes leken dobberende scheepjes op een diepzwarte zee.

Hij wapperde wat met zijn hand om de rook naar buiten te jagen, maar die dreef net zo hard weer terug het stijlvolle penthouse binnen. Het enige kleurrijke in de met hagelwitte meubels ingerichte ruimte was een groot, vrij abstract schilderij dat een Madonna met kind leek te moeten voorstellen.

De gloeiende askegel was bijna tot aan zijn vingers gekomen. Jarod nam snel een laatste trekje. De as schroeide kort zijn huid, waarna hij het in een boogje naar beneden gooide. De peuk liet een spoor van vonkjes achter, als een kleine komeet.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Kat, een jonge vrouw met kort, zwart haar en een lang, slank lichaam met een wespentaille. Ze droeg een strakke legging, een zwarte sweater met een hoodie en witte sportschoenen.

Jarod stond op en trommelde met zijn vingers op zijn wangen. Hij had een donkere, bijna zwarte baard, die onberispelijk bijgewerkt was. Zijn haar zat in een hipsterknotje. In de wenkbrauw boven zijn rechteroog zat een piercing: een eenvoudig zilver ringetje. ‘Aan niets bijzonders eigenlijk,’ antwoordde hij. ‘Ik zat gewoon alles door te nemen wat we nu weten.’

‘De informatie van Mazzei lijkt me helder,’ zei Kat. ‘Ik gok dat we ieder moment toestemming krijgen.’

In de open keuken schonk Jarod een groot glas water in. Hij klokte het in enkele teugen naar binnen. Op het moment dat hij het glas terugzette op het aanrecht, kwam zijn telefoon, die op de salontafel lag, trillend tot leven. Hij liep de kamer in en pakte hem op. ‘Ben jij helderziend of zo?’ vroeg hij.

‘Ik heb veel verborgen talenten,’ zei Kat.

Jarod nam op. ‘Met Ulysses.’

‘Artemas hier,’ klonk het aan de andere kant van de lijn. ‘Jullie hebben groen licht.’

Jarod wisselde een snelle blik met Kat en knikte kort en fel. Hij ging bij het raam staan en keek opnieuw uit over de stad. In de verte meende hij de Ponte Sant’Angelo te herkennen, met de Engelenburcht erachter, badend in oranje stadslicht. ‘Begrepen,’ zei hij.

‘Je weet wat we zoeken,’ zei Artemas. ‘Neem de gegevensdragers uit zijn appartement mee en licht ze door. Ga al zijn digitale sporen na.’

‘Ik weet het.’

‘Is Sybil bij je?’

‘Ja, ze is hier.’

‘Goed,’ zei Artemas. ‘Doe het morgen. Neem meteen daarna contact met me op. Dan geef ik verdere instructies.’

‘Helder.’

‘Ons land weer van ons!’ schreeuwde Artemas zo onverwacht hard dat Jarod geschrokken de telefoon wegtrok. Daarna bracht hij hem weer terug bij zijn oor en beantwoordde de leus. ‘Ons land weer van ons.’

Hij verbrak de verbinding en stak een nieuwe sigaret op.